

Втория аргументъ билъ заявенъ неотдавно (въ 1885 г.) отъ гръцкия посланикъ въ Лондонъ: „Ако, говори той, нѣкоя земя е принадлежала едно врѣме на еллинитѣ, то йоще не е достаточено само че е занята въ настояще врѣме отъ българи, да се дава на България. Правото на гърцитѣ е неотемливо“. Отъ това би слѣдвало, че Нова Холландия, Нова Зеландия и Тасмания, като открити отъ холландцитѣ, трѣбва да се възврънатъ на Холландия, тъй като названията на тѣзи страни сж холландски. Англичанитѣ сж ги колонизирали, но това не имъ дава право върху тѣхъ! Подобни теории мжно се разглеждатъ; жалъ, че каратъ човѣка да ги споменува.

Ето какво увеличение искатъ гърцитѣ, споредъ думитѣ на единъ гръцкій господарственъ човѣкъ, който, по видимо, вѣрно изказва миѣнието на страната (*Contemporary Review*, ноемврий, 1885):

„Границата на Гърция на Адриатическо море трѣбва да се простира до устията на Апсоса или Семена, на сѣверъ отъ Авлона; отъ тая рѣка тя се продължава до сѣверната часть на Охридското езеро; отъ Монастиръ тя прѣсича Вардаръ около Стромница, а послѣ Стримонъ къмъ сѣверъ отъ Мелениконъ, и на Местосъ или Карасу достига Неврокопъ“.

Че Мелениконъ е гръцкій градъ, подобно на Станимака въ Румелия, да; но стига само да погледне човѣкъ картата на Киперта или названията на селата, за да се убѣди, че тоя проектъ включава въ Гърция напълно български мѣстности. Защо, обаче, да не обезпечатъ право на селата и окржитѣ да се управляватъ самостоятелно? Тамъ, гдѣто сж гърци въ болшинство, тѣхния езикъ и влиянието имъ ще прѣобладаватъ, въ такъвъ случай, и въ управлението.

— Коего поразява и което позволява да се боимъ е: не искатъ-ли гърцитѣ да се ползоватъ отъ въоръжената власть на турцитѣ за потъпкване на българитѣ, — тъй като тѣхното отказване да искатъ изпълнението на 23 статья на Берлинския трактатъ, — която, като се приложи добросѣѣстно, ще тури край на всички етнически прѣцирни. Ако гърцитѣ отхвърлятъ